

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ **R. S.**, bývajúcej v B., 2/ **PhDr. J. S.**, bývajúceho v B., zastúpených JUDr. I. N., advokátom v T., proti žalovanému **J. C. – D.**, so sídlom v Z., IČO : X., zastúpenému JUDr. M. F., advokátom v T., **o zaplatenie 16 258,14 eur (489 793,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 23 C 78/2006, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. apríla 2008 sp. zn. 17 Co 289/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov 1/, 2/ **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/, 2/ sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 323,85 eur k rukám JUDr. M. F., advokáta v T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 21. augusta 2007 č. k. 23 C 78/2006-315 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/, 2/ domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im sumu 489 793,-- Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody vzniknutej nekvalitnou a neúplnou prácou pri realizácii prestavby a prístavby rodinného domu, ktorú žalovaný vykonal na základe zmluvy o dielo č. X. a jej dodatku. Žalobcov 1/, 2/ zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 90 585,-- Sk na účet jeho právneho zástupcu do troch dní. Na vzťahy účastníkov súd prvého stupňa aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovenia týkajúce sa záväzkového práva, ktoré upravujú vzťahy účastníkov vyplývajúce zo zmluvy o dielo, resp. v danom prípade zo zmluvy o zhotovení veci na zákazku. Súd prvého stupňa mal zato, že účastníkom zmluvy o dielo bol len žalobca 2/ ktorý zmluvu podpísal, a žalobkyňa 1/ sa nemohla domáhať realizácie práv z tejto zmluvy. Ďalej dospel k záveru, že v časti nároku žalobcu 2/ na zaplatenie sumy 75 522,-- Sk, ktorá

suma bola vyčíslená titulom väd a nedorobkov, bola žaloba neopodstatnená z dôvodu, že nárok zo zodpovednosti za vady voči žalovanému nebol uplatnený predpísaným spôsobom a v zákonnej lehote. Nárok na zaplatenie sumy 352 989,-- Sk odôvodňovali žalobcovia 1/, 2/ odborným vyjadrením, podľa ktorého pri porovnaní s kontrolným rozpočtom „preplatili“ dielo o uvedenú sumu. Cena stavebných prác podľa zmluvy zo dňa 31. júla 2002 nebola dojednaná pevnou sumou a účastníci dohodli len spôsob, akým sa bude cena stavebných prác určovať s tým, že žalobca 2/ zaplatil zálohovú platbu 150 000,-- Sk. Cena ďalších prác, ktoré sa mali realizovať v zmysle dodatku zmluvy zo dňa 20. novembra 2002, bola dojednaná podľa rozpočtu a určená na sumu 550 000,-- Sk. Žalobca 2/ namietal po odovzdaní diela a zaplatení celkovej ceny diela, že výška nákladov na stavbu bola premrštená a nezodpovedala skutočnosti. Zo správania žalobcu 2/ v priebehu realizácie stavby súd prvého stupňa však vyvodil, že i keď mal rozpočet z roku 1997 na sumu 922 050,-- Sk, nemohol s takouto sumou uvažovať, nakoľko navýšenie cien, výkonov a materiálu oproti pôvodnému rozpočtu plne rešpektoval. Žalobca 2/ nenamietal v priebehu realizácie stavby ich výšku a naopak s týmito súhlasil. Aj keď po odovzdaní diela tvrdil, že podpisoval položky, ktorým nerozumel v rámci nátlakového mechanizmu vytvoreného žalovaným, jeho tvrdenie sa javilo ako účelové. Už v krátkom čase po začatí stavebných prác, podľa dodatku zmluvy bol rozdiel medzi rozpočtom a skutočne prestavanými sumami taký vysoký, že prekročenie rozpočtu muselo byť žalobcovi 2/ zrejme i bez odborných znalostí. Už v júni 2003 bol prekročený rozpočet, keď bolo vyplatených na zálohách 992 415,-- Sk (str. 28 finančného denníka) a v septembri 2003 bolo prestavaných 1 537 677,-- Sk (str. 43 finančného denníka), a to bez akejkoľvek námietky žalobcu 2/. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca 2/ bol uzrozumený s tým, že rozpočet bolo potrebné preindexovať na ceny platné v čase realizácie stavby v rokoch 2002-2004. Cena podľa rozpočtu sa teda zvýšila so súhlasom objednávateľa a cenu nákladov do rozpočtu nezahrnutých schválil objednávateľ písomne. V prípade, že by žalovaný pokračoval v navrhovaní ceny diela oproti rozpočtu, bol oprávnený žalobca 2/ od zmluvy odstúpiť, čo neurobil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcov 1/, 2/ rozsudkom z 15. apríla 2008 sp. zn. 17 Co 289/2007 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny. Žalobcov 1/, 2/ zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania 19 656,-- Sk na účet jeho právneho zástupcu do troch dní. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa ako i odôvodením jeho rozsudku. Mal za to, že súd prvého stupňa správne po vykonanom dokazovaní aplikoval § 635 Občianskeho zákonníka. Cena diela bola

dohodnutá podľa rozpočtu a žalobca 2/ podľa § 635 ods. 1 Občianskeho zákonníka so zvýšením ceny konkludentne súhlasil. Akceptoval zvýšenie ceny podľa rozpočtu a cenu nákladov do rozpočtu nezahrnutých schválil písomne. Prvostupňový súd správne uviedol, že v prípade, ak by žalovaný pokračoval v navrhovaní ceny diela oproti rozpočtu, bol oprávnený žalobca 2/ od zmluvy odstúpiť, čo neurobil a bez ďalšieho vyplatil zálohové platby v priebehu realizácie stavby, ktoré prekračovali cenu danú rozpočtom. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli dovolaním žalobcovia 1/, 2/, ktorí ho žiadali zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzovali z toho, že odvolací súd porušil svojím postupom procesné práva žalobcov 1/, 2/ spôsobom, ktorým im odňal možnosť konať pred súdom, čím je daná prípustnosť ich dovolania s poukazom na § 237 písm.f/ O.s.p. V tejto súvislosti poukázali na list predsedu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. apríla 2008. Vo svojom dovolaní namietali ďalej nesprávny záver odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal podaným dovolaním proti rozsudku súdu prvého stupňa a nepreskúmal riadne ich dôvody. Podrobne rozoberali skutkový a právny stav vo veci, ktorý súdy nesprávne vyhodnotili a rozhodli v rozpore s ustanoveniami stavebného zákona a Občianskeho zákonníka, pričom vytýkali rozsudku odvolacieho súdu, že jeho odôvodnenie je nezrozumiteľné a preto aj nepreskúmateľné.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Mal za to, že so všetkými argumentmi, ktoré žalobcovia 1/, 2/ uviedli v dovolaní, sa už konajúce súdy vysporiadali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobcami 1/, 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom 1/, 2/ neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Žalobcovia 1/, 2/ namietali, že postupom odvolacieho súdu, ktorý konal v ich neprítomnosti, im bola odňatá možnosť konať pred súdom. V tomto smere poukázali na obsah listu (pod Spr. 2024/2008), ktorým odpovedal na ich sťažnosť zo dňa 24. apríla 2008 predseda Krajského súdu v Trenčíne.

Z obsahu spisu v predmetnej veci vyplýva, že žalobcom 1/, 2/ bolo doručované predvolanie na odvolacie pojednávanie dňa 15. apríla 2008, prostredníctvom nimi zvoleného právneho zástupcu, advokáta JUDr. I. N., v súlade s § 49 ods. 1 O.s.p. ktorý zásielku, označenú na obálke okrem iného termínom pojednávania (T 15/4 a vyjadrenie) riadne prevzal dňa 4. marca 2008 (zrejme nesprávne vyznačený dátum preberajúcim).

Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 101 ods. 2, druhá veta O.s.p.

určuje len jednu výnimku z toho práva účastníka, za ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti – t.j. ak riadne predvolaný účastník sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Odvolačí súd na svojom pojednávaní vychádzal zo skutočností, ktoré nasvedčovali riadnemu doručeniu predvolania, preto vo veci v neprítomnosti účastníkov konal i rozhodol (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Ak účastník namieta správnosť (pravdivosť) obsahu poštovej doručenky, povinnosť tvrdenia a povinnosť dokazovania spočíva na ňom (C 153/2001).

Žalobcovia 1/, 2/ uviedli vo svojej sťažnosti zo dňa 24. apríla 2008 (dovolačí súd si zadovážil spis Spr. 2024/2008 Krajského súdu v Trenčíne), že na ich výzvu, keďže sa osobne dozvedeli na súde, že odvolacie pojednávanie prebehlo bez ich účasti, ich právny zástupca, ktorému bolo predvolanie doručené, im uviedol, že sa predvolanie nenachádzalo v obálke a žalobcovia svojmu právnenému zástupcovi veria. V odpovedi na túto sťažnosť, predseda Krajského súdu v Trenčíne uviedol, že prešetril namietanú skutočnosť, a z vyjadrenia predsedníčky senátu, ale najmä asistentky senátu, ktorá patrí k mimoriadne zodpovedným pracovníčkam, u ktorej sa nedostatky v práci nikdy nevyskytli, vyplynulo, že predvolanie bolo ňou do obálky vložené a je preto málo pravdepodobné, že by v tomto prípade pochybila. Už z textu na návratke bolo zrejmé, že v obálke sa nachádza i predvolanie, v prípade, že predvolanie v obálke nebolo, napriek tomu, že na doručenu bolo uvedené ako obsah obálky, mal právny zástupca žalobcov 1/, 2/ túto skutočnosť signalizovať súdu. Považoval preto sťažnosť žalobcov 1/, 2/ za nedôvodnú. Záverom uviedol, že je možné sa domáhať nápravy v rámci dovolania na Najvyššom súde Slovenskej republiky, keďže nemôže jednoznačne vylúčiť, že predvolanie nebolo v obálke.

Dovolatelia na základe tohto vyjadrenia k ich sťažnosti podali svoj mimoriadny prostriedok, v ktorom však žiadne dôvody alebo dôkazy na pravdivosť svojho tvrdenia ohľadom obsahu zásielky neuviedli.

Samotné vyjadrenie predsedu Krajského súdu v Trenčíne o tom, že nemôže úplne vylúčiť pochybnosti o obsahu zásielky, nie je preukázaním skutočnosti o obsahu zásielky.

Dovolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak (§ 45 ods. 2 O.s.p.).

Z uvedeného je zrejmé, že dovolatelia nepredložili žiadny relevantný dôkaz, okrem tvrdenia svojho právneho zástupcu, ktoré však nemôže byť vzhľadom na jeho priamu zainteresovanosť vo veci presvedčivé. Z obálky doručenky bolo a je nesporné, že na nej bol uvedený termín odvolacieho pojednávania, a právny zástupca žalobcov 1/, 2/ po ním tvrdenom zistení, že zásielka neobsahuje predvolanie, mal, postupujúc podľa zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, v zmysle ktorého okrem iného je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta, túto skutočnosť oznámiť príslušnému súdu.

Preto ak odvolací súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcov 1/, 2/, ktorí mali riadne doručené predvolanie a nepožiadali z vážnych dôvodov o odročenie, neporušil svoju povinnosť, vyplývajúcu z ustanovení O.s.p. a nezačal preto svoje konanie vadou, ktorá by mala svoje vyjadrenie v § 237 písm.f/ ako uviedli dovolatelia.

K námietke žalobcov 1/, 2/, ktorí v dôvodoch svojho dovolania podrobne rozoberali skutkový a právny stav veci a tým, zrejme chceli uviesť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) dovolací súd poukazuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcov 1/, 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcami 1/, 2/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových

záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľov týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosti.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací

súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/, 2/ v súlade s § 218 ods. 1 písm.c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia z 8. decembra 2008 k dovolaniu, pričom odmenu advokáta určil vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny určenej podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, vo výške 316,95 eur, čo spolu s režijným paušálom podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 6, 95,-- eur, predstavuje 323,85 eur, ktorú sumu zaviazal zaplatiť žalobcov 1/, 2/ žalovanému k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

